

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ

ΤΟΥ JULES PERRIN

“Όταν πρωτοήλθα σ’ αυτή την πόλη, μου φάνηκε πως μπήκα σ’ ένα τάφο. Δεν ξέραμ κι’ εγώ ποιά μοίρα μ’ ὠδήγησε ἔως ἔδω. Χωρίς νά τό νοιώσω καθόλου ἐφθάσα μέ τό πρωϊνό τραίνο και ἀποφάσισα νά μείνω μερικῆς ἡμέρας. Εἶχα τόσο ἀνάγκη ἀπό ἡσυχία, εἶχα τέτοιο πόθο ν. φύγω μακριά, πολύ μακριά ἀπ’ τό Παρίσι...

Στήν ἐξώθυρα τοῦ πρώτου ξενοδοχείου πού συνήντησα στό δρόμο μου, εἶδα μιά γερόντισσα μέ κατάχλωμη ὄψη και δλόιασμα μάτια πού λάμπανε παράξενα μέσα στίς κόγχες τους:

— Τί θέλετε; Ποιόν ζητάτε; μ’ ἐρωτήσε με μιά βραχνή φωνή.

“Όταν τῆς ἀπήντησα ὅτι σοκόπεινα νά μείνω λίγες ἡμέρες στό ξενοδοχείο τῆς, τήν εἶδα νά ἀποστοχωρῆ ταρασμένη:

— Θέλετε νά μείνετε ἔδω... Ἔσις ἔδω... Μά δέν... δέν ξέρετε... Στήν ἀρχή ταράχτηκα λιγάκι ἀπό τά λόγια αὐτῆς τῆς γρηῃς, πού φαινόταν ὑπερήφεια σ’ αὐτό τό ξενοδοχείο και σκεφθῆκα

νά τήν ρωτήσω γιατί δίσταζε νά μέ δεχθῆ. Πολύ γρήγορα ὅμως ἄλλαξα γνώμη και ἀφού τῆς ζήτησα νά μου ἐτοιμασῆ ἕνα δωμάτιο, προχώρησα πρὸς τήν εἰσοδο.

Ἡ γερόντισσα μ’ ἀκολούθησε σκεπτικῆ και μέσα στήν ἀπόλυτη ἡσυχία τοῦ μισοῦ κήπου τοῦ ξενοδοχείου, τήν ἀκουσα νά ψιθυρίζη μερικῆς ἀκατάληπτες λέξεις.

Τήν ἄλλη μέρα τό πρωϊ μέ ζήτησαν δυό γερὰ χτυπήματα στήν πόρτα οὗ δωματίου μου. Ἦταν ἡ γρηῃ καιαίριερα πού ἐρχότανε ἀπόσκλητη.

— Ἐυληήσατε; Μπορῶ νά σᾶς πῶ; Πετάχτηκα ἀπ’ τό κρεβάτι και τῆς ἀνοίξα. Ἡ γλωσσὴ τῆς ὄψη εἶχε πάρει ἐκεῖνο τό πρωϊ μιά ἀλλόκοτη ἐκφραση. Στά κατάμαυρα λαμπερά μάτια τῆς διεγράφετο ἕνα ἀόριστο πονηρὸ χαμόγελο, πού μ’ ἔκανε ν’ ἀνατριχιάσω.

Μόλις ἐμπήκε μέσα και πρὶν προφτάσω νά τήν ρωτήσω τι ἐγόρευε αὐτῆν τήν ὄρα στό δωμάτιό μου, τήν εἶδα νά προχωρῆ πρὸς τό μέρος μου, νά καρφώνη τά μάτια τῆς ἐπάνω μου και νά μου λέη:

— Μὲ συγχωρεῖτε... Μὴ θυμώσετε πού ἐρχομαι τέτοια ὄρα... Ἦθελα ἀπό χθές νά σᾶς τό εἰπῶ... Δέν φανταζόμουνα πως ἀγνοοῦσατε τήν ἱστορία αὐτοῦ τοῦ ξενοδοχείου... Λοιπὸν μέσα σ’ αὐτό τό κτίριο, και ἀκριβῶς σ’ αὐτό τό δωμάτιο πού μένετε, ἔγινε ἔδω και λίγο καιρὸν... ἕνα δράμα... ἀκοῦτε ἕνα δράμα...

“Ὁμολογῶ πως ἄριστα ν’ ἀνησυχῶ κι’ ἐγὼ και δέν παρέλειψα νά τῆς ζητήσω μερικῆς σχετικῆς ἐξηγήσεως...

Ἡ γρηῃ καιαίριερα ἄρχισε τότε νά μου διηγείται μέ ὄλες τίς λεπτομέρειες τήν ἱστορίαν πού εἶχε συνταράξει πρὸ ἔξη μηνῶν ὅλη τήν μικρὴ κοινωνία τῆς ἡσυχῆς αὐτῆς πόλης...

—Στό δωμάτιο αὐτό πού μένετε, μου εἶπε, εἶχαν βοῆ ἕνα πρωϊ πνιγμένο κάποιον νέο κύριο, πολύ καλοῦ ἑξωτερικοῦ, πού εἶχε ἔλθει στήν πόλη αὐτῆ, μαζί μέ μιά νεαρὴ κυρία. Ἡ ἄστυνομία ἐν τούτοις δέν κατώρθωσε νάνακαλύψη τά αἰτια τοῦ φριχτοῦ αὐτοῦ ἐγκλήματος. “Ὁλες οἱ ὑπόνοιες, ἔγιναν πέσει στήν νεαρὴ ἐκείνη κυρία τῆς ὁποίας παρ’ ὄλες τίς ἐρευνες, δέν εἶχαν κατορθῶσει ν’ ἀνεύρουν τά ἔγνη πουνδαί...

***

8 Ἀπριλίου

Μέσω σ’ αὐτῆν τὴν πόλη περισσόθεν ἀπὸ δέκα πέντε ἡμέρες Οἱ φόβοι τῶν πρώτων ἡμερῶν ἔχουν ἀρξίσει νά διαλύονται. Οἱ ἐρημοὶ δρομικοὶ τῶν πάρκων τῆς και μιά νεκρικὴ ἡσυχία πού βασιλεύει παντοῦ ὅπου περάσῃς, μὴ ἀνακουφίζουν τήν πονεμένη ψυχὴ μου... Χθὲς τό βράδῳ ἤμωσ, τῆ στιγμῆ πού ἔφευγα ἀπ’ τό ἐστιατόριο τοῦ ξενοδοχείου, ἀκουσα νά χτυπᾷ τό κουδούνι τῆς ἐξώπορτας. Στάθηναι και κῆταξα ἀπ’ τό παράθυρο... Ἦταν μιά νεαρὴ κυρία πολύ κομψή, μέ καλοδωμένο εὐκίνητο σῶμα, πού μάντευε κανεὶς ἀπὸ μακριά, πως κάτω ἀπ’ τό πυκνὸ βέλο πού φοροῦσε θά ἐκρυβε ἕνα χαριτωμένο προσωπάκι.

Πέρασε βιαστικῆ τήν ἐξώπορτα και πρὶν ἀκόμα προφτάσω νά ἰδῶ πρὸς ποιο σημειο κατευθυνότανε τήν εἶδα νά μπαίνη στήν αἴθουσα τοῦ ἐστιατορίου πού καθό-

μουνα και νά ἐρχεται και εὐθείαν ἐπάνω μου...

— Μὲ περιμένετε; μ’ ἐρωτήσε χωρὶς νά φαίνεται ὅτι ἤθελε νά μέ κυττάξη στά μότια... Τί νά σᾶς κάνω! Εἶδα κι’ ἔπαθα γὰ νά μπορέσω νά ξεφύγω ἀπὸ τά χεῖρα τους...

Εἶχα μείνει καρφωμένος στή θέση μου και τήν κυττοῦσα κατάπληκτος. Δέν μπορούσα νά καταλάβω τί ἐσήμαιναν αὐτά τῆς τά λόγια. Εἶχα μπροστά μου μιά ὄμοια τῆς γυναῖκα τὴν ὁποία ὄμοιος ὅτε ἄγνοοῦσα, ὅτε τὴν εἶχα ἐξαιδιῆ ποτέ μου...

— Ἐλάτε!... ἐπέμεινε ἡ ὄμοια ἀγνώστη... Ἐλάτε νά πάρουμε τό σαΐ μαζί!... Ἐγὼ πειὰ πολλά, τόσα πολλά νά σᾶς πῶ...

Σκυφτὸς χωρὶς νά μπορῶ νά προσφέρω ὅτε λέξι, τὴν ἀκολούθησα ἔως τὴν τραπεζαρία... Γοητευμένος ἀπὸ τὴν γλυκερὰ ἐκφραση τῶν ματιῶν τῆς, εἶχα νοιώσει ἀπὸ τὴν πρώτῃ στιγμῆ κάποια ἀκατανίκητῆ ἐπιθυμία νά μείνω κοντά τῆς, νά τὴν γνωρίσω... και... ποῖος ξέρει... και νά τήν... ἀγαπήσω!...

15 Ἀπριλίου

Δέν ἀπατήθηκα σέ τίποτα. “Ὅπως τὰ εἶχα μαντέπει ἔτσι ἀκριβῶς συνέβησαν ὅλα... ὅλα!... Μόνο ἡ γυναῖκα αὐτὴ μπόρεσε νά μέ νοιώσῃ λιγάκι, νά μέ ἀνακουφίσῃ, νά μου γλυκάνῃ τὴν ψυχὴ μου...

Μέσα σ’ ὅλα αὐτά ὄμοιος δέν παρελείπε νά μου ἐμπιστευθῆ, τό ἴδιο βράδῳ τῆς ἡμέρας πού πρωτογνωριστήκαμε, ἕνα φοβερὸ μυστικὸ πού βάραινε τόσο καιρὸ τὴν ψυχὴ τῆς...

Ναί, ναί! Μοῦ τὰ εἶπε ὅλα, ὅλα... Μά γιατί ὄμοιος θέλησε νά μέ γνωρίσῃ; Γιατί ἐπρεθε ἀπὸ τήν πρώτῃ στιγμῆ κοντά μου... Ὡ! εἶναι τό μόνο πράγμα πού δέν μπόρεσα ἀκόμα νά ἐξηγήσω...

Ποῖος ξέρει... Ποῖος μπορεῖ νά ξέρη!... — Μὴ ταραχθῆτε! μου εἶπε, Ἄκοῦστε με ψυχραμα, εἰσθε ὁ μόνος ἄντρας πού μπορῶ ν’ ἀποκαλύψω τό μυστικὸ μου αὐτό... Λοιπὸν ἐγὼ... ναί ἐγὼ εἶμαι πού ἐπνιξα... πού στραγγάλισα τὸν ἄντρα μου!..

Μοῦ μίλιωσε και μέ κυττοῦσε μέ τά μάτια καρφωμένα ἐπάνω μου...

— ... Ναί, ναί, ἐγὼ, Μά δέν μπορούσε νά γίνη ἄλλοῶς. Μὲ τυραννοῦσε! Ἦταν ἀδύνατο νά ὑποφέρω περισσότερο!... ἔπρεπε νά γίνη ὅτι ἐγινε... ἔπρεπε...

“Ὁμολογῶ ὅτι δέν περιέμεινα ποτέ πως τά λεπτά ἐκείνα χεράκια τῆς θά μπορούσαν νά διαπραξοῦν ἕνα τέτοιο ἐγκλήμα!..

Σὲ λίγο, ὅταν εἶχε πειὰ βραδύσας, μέ παρεκάλεσε νά κάνουμε ἕνα μικρὸ περίπατο στόν κήπο τοῦ ξενοδοχείου. Ἦταν κατάχλωμη και στριγμένη σὸ μισράσσο μου βάζιζε κοντά μου, ἀφρονῆ και σκεπτικῆ.

Ἰούλιος

Μὲ τὴν Ὀφηλία—αὐτὸ εἶνε τό ὄνομα τῆς ὄμοιας ἀγνώστου—ζοῦμε στήν ἐρημὴ αὐτὴ πόλη περὶπου δυό μηνες. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν γρηῃ καιαίριερα τοῦ ξενοδοχείου, πού ἴσως νά εἶχε καταλάβει και, κανεὶς ἄλλος δέν ἐμαθε ποτέ ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτῆ...

Κανεὶς!

Χθὲς τό βράδῳ, τῆ στιγμῆ πού βγαίνομα ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ ἐστιατορίου, ἡ Ὀφηλία στάθηκε μαζί σιγμῆ, μέ κῆταξα και μοῦ εἶπε σιγά:

— Καὶ ἂν ἐρχόν.οσαν νά μέ πάρουμε οἱ δικοὶ μου, εἰς τί θά ἐκανε;

Κυττάζοντάς με ἀκόμα στά μάτια τὴν εἶδα νά δακρῶξῃ. Δέν τῆς ἀποκρίθηκα ἀλλά τὴν ἐπῆρα κοντά μου και τὴν ἐσηῖξα στήν ἀγκαλιά μου. “Ὡ! ὄχι! ὄχι! Ποτέ μου δέν θά ἀποχωρησθῶ τῆ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα... Ποτέ!

Παρασκευῆ

Εἶνε πέντε ἡμέρες γῶρα πού δέν μοῦ μιλᾶει καθόλου.

“Ὁρες ὀλόκληρες μένει κοντά μου, μέ κυττάει και κἀπου-κἀπου ἀφίνει ἕνα δάκρυ νά κυλήσῃ ἀπὸ τά μάτια τῆς.

Φτωχὴ Ὀφηλία!

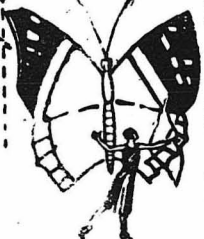
Αὐτὴ τὴν γῆτα θά ἔνακανόμμε πάλι τό συνειδητόμενο περίπατο στόν κήπο... Αἰσθάνομαι πως και θά ἔξῃ νά μοῦ εἰπῆ. Ποῖος ξέρει!

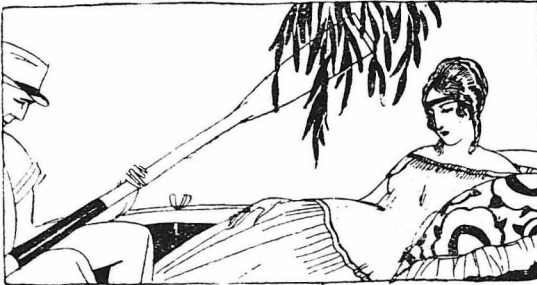
Ἰούλιος

Τὸ εἶχα μαντέπει! Ὡ! βέβαια! Ἔτσι μόνο θά τε-

Βάζιζε κοντά μου ἀφρονῆ και σκεπτικῆ...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΡΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΑΤΗΜΑ

Με μιὰ κόρη λυγρή μιὰ γειτόνισσά μου
Ροδοκκίνη ξανθή και γαλόνομάτα,
Κάθ' αὐγὴ πού πήγαινα κάτω στὴ δουλειά μου
Κατεβαίναμε μαζί τοῦ χωριοῦ τὴ στρατά.

Τὸ χωριὸ μας εἶν' ψηλὰ στοῦ βουνοῦ τὴ ράχη,
Μονοπάτι δόξατο ὡς τοὺς κάμπους πάει,
Κάπου-κάπου περὶ πολλὴ ἐγκλιστροὺν οἱ βράχοι
Κι' ἀκουμποῦσαν ἡ ξανθὴ τὸ δικό μου πλάι.

Μιὰν αὐγὴ μαγιάτικη, — λές μᾶς εἶχαν μάγια ! —
Μέσα πού κατέβαινε γελαστὴ κοντά μου,
Κάπως παραπάτησε, γλόστρησε στὰ πλάγια
Κι' ὡς τὸ τέλος βρέθηκε μέσ' στὴν ἀγκαλιά μου !

" Ἐνοῦσα νὰ ξεπετᾷ και νὰ λαχταρῆζη
Κρεμαστὸ στὰ στήθη μου, τ' ἀπαλό της σῶμα,
Εἶδα γῶμα τὸ βουνοὶ νὰ στριφογυρῆζη,
Κι' ἄζαφρα — τὴ φίληγα στοῦ γλυκοῦ της στόμα !

" Ἐφυγε δλοκόκκινη μ' ἄφρησε θλιμμένο...
Ἄ τὸ κέινο τὸ φίλι ἡ κακιὰ θυμῶνει,
Και μονάχος τὸ βουνοὶ τώρα κατεβαίνο,
Κ' ἡ γειτονοπούλα μου κατεβαίνει μόνη. :

Μ' ἀπὸ τότε στοῦ μυαλοῦ καρφωτὴ μου μένει,
Μιὰ ἰδέ' ἀνόητη ἡ ξανθὴ μου τάχα,
Μὴ γιατί τὴ φίλησα εἶνε θυμωμένη,
Ἢ γιατί τὴ φίλησα... μιὰ φορὰ μονάχα ;

Γ. Δροσίνης

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Στὸν ποιητὴ, πού ἔφαλλε ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ βάθη
στὸν ἄνθρωπο, πού ἐμάραναν ἡ πίκρες και τὰ πάθη,
" Ἐνα λουλοῦδι τρυφερό, ἀγνό, δροσλοισμένο
φρένω κ' ἐγώ, μὲ τῆς καρδιάς τὸ δάκρυ ποτισμένο.

" Ἐκείνος πού ἤθέλησε κάθε πνοὴ νὰ φύλλη,
μᾶς στέλλει ἀηδῶνια πάντοτε και μᾶς τὰ παίρνει πάλι...
Μυστήριον παρήγορο ! Ἐκλείσθηκε τὸ στόμα,
μ' ἀκούω τὸν ἦχο τὸ γλυκοῦ τοῦ τραγουδιοῦ του ἀκόμα...

Εἶνε ἀχτίνα δόξαλαμπρη ἀπὸ τὸ φῶς ἐκείνο
εἰς ἀνάσπερο... Εἶν' ἀρπαγρο τὸ Παραδείσιον κρῖνο !
Σχορπίεσε αὐτὸ μνημὸ τοῦ λουλοῦδιᾶ οἱ πονεμένοι...
Φαροῖτε ! τ' ἄστρο ἔδυσσε, μὰ ἡ λάμπρι του θὰ μένη !

Π. Ἀξιώτης

ΟΝΕΙΡΑ

Τόσο πολὺ σ' ἀγάπησα και τόσο σὲ λατρεύω,
πού μέσα νύχτα σ' ἄν τραλλὸς τὴ μοῖρα σου ζηλεύω,
και ἤθελα γὰ μιὰ στιγμὴ δὲ εἶσαι σὺ νὰ γίνω
νὰ δῶ τὸ εἰ αἰσθάνεσαι όταν σιμά σου σβύνω.

I. Πολέμης

Λέωγε αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο. Ἦ μοῖρα τὸν ἀνθρώπον δὲν εἶνε πάντοτε
εὐνοϊκὴ γιὰ ἄλους.

Φίσηζι Ὀφηλία ! Ἐφυγε ! Ἐνα λιγούλο γράμμα πού βήθηκα
στοῦ προσκεφάλου τοῦ κρεββατιοῦ μου, πού τὰ ἔλεγε ὅλα...
Ἐφυγε γὰ νὰ μὴ ξαναφθῆ. Ἐφυγε ξαφνικά ὡπως ἦθε. Πού
πυγε ; Δὲν ἔβρα... Ἦ γὰρ ὑπερήτρια μου εἶπε πως ἦταν τραλλή !...
Τραλλή !... Ναι, ἔτσι φαίνεται... Κι' ἴσως αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ μὴ
βρισκεται περὶ στὴ ζωῆ... Ποιὸς ἔβρει ;...

Jules Perittin

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Οἱ μικροέρωτες τοῦ Ναπολέοντος

Ὁ Ναπολέων ἦταν σὺν τοῖς ἄλλοις και ἀρετὰ αἰσθηματικός.
Οἱ βιογράφοι του ἀναφέρουν διάφορα εἰδύλλια του μὲ γνωστὴς
καλλιτεχνίδες τῆς σκηπῆς, φημισμένες γιὰ τὴν καλλονίαν τους. Οἱ
ἐπιμερες ὁμως αὐτῆς ἐρωτικῆς του περιπέτειες δὲν διαρκοῦσαν ποτὲ
περισσότερο ἀπὸ λίγες ὥρες.

Μία ἀπὸ τὰς εὐνοούμενας αὐτὰς τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ, ἡ
Δεσποινὴς Γ... τὴν ὁποῖαν ἐξαιρετικῶς συμπαθοῦσε, τοῦ ζήτησε
κάποτε ἓνα πορτραῖτο.

Ὁ Ἀυτοκράτωρ ὁμως πειράχθηκε ἀπ' τὴν οικειότητα αὐτῆς
καλλιτέχνιδος και χωρὶς νὰ γάση καιρὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του
ἓνα χρυσὸ νόμισμα τῶν εἰκοσά φράγκων, τῆς τὸ προσέφερε, και
ἀπὸ τότε δὲν τὴν ξαναεἶδε !...

Ὡς γνωστὸν, τὰ γαλλικὰ αὐτὰ εἰκασόφραγκα εἶχαν χαραγμμένη
ἐπάνω τὴν εἰκόνα τοῦ Ναπολέοντος.

Ὁ ἀφορισμὸς τοῦ Ναπολέοντος

" Ὄταν ὁ Ναπολέων, ἐπρόκειτο γιὰ λόγους ἔθνικους, νὰ χωρίσῃ
ἀπὸ τὴν πρώτη γυναῖκα του Ἰωσηρίνα, ἀπετάθη στὸν Πάπα.
Ὁ Ἄρχηγὸς ὁμως τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀρνῆθηκε νὰ τὸν
χορηγήσῃ τὸ διαζύγιον. Ὁ Ναπολέων, ὁ ὁποῖος, φύσει αὐταρχικός,
δὲν δεχόταν ἀντιρροήσεις, ἐξέμνη. Καὶ τὸ σοβαρὸ αὐτὸ ἐπεισόδιον
ὑπῆρξεν ἀφορμὴ νὰ φθάσουν οὐδ' ὀξύτατο σημεῖο οἱ ἀσέσεις μεταξὺ
Ἀυτοκράτορος και Πάπα.

Ὁ Πίος ὅς, παρασυσσόμενος τότε ἀπὸ ὀρισμένους φανατικούς
ἀντιβοναπαριστὰς καρδιναλίους συμβούλους του, ἀπεφάσισε νὰ ἀ-
φορίσῃ τὸν Ναπολέοντα. Πρὸς τοῦτο, ἔστειλε στὸν καρδιναλὸ ντ'
Ἄστρὸς, ἀντιπρόσωπο τοῦ Παπικοῦ Θρόνου στὸ Παρίσι, ἓνα ἀντί-
γραφο τοῦ ἐγγράφου τοῦ ἀφορισμοῦ, τὸ ὁποῖον, ὁ καρδιναλὸς,
σὺμφωνο μὲ τὴν ἐντολή πού εἶχε λάβει, φρόντισε μιὰ νύχτα νὰ τὸ
τοχοκολλήσῃ στὴν ξύλαττα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Παρισίων. Φαν-
τάζεσθε τὸ σκάνδαλο πού ἐπηκολούθησε τὴν ἄλλη μέρα.

Ὄταν ὁ Ναπολέων ἐπληροφόρηθῆ τὰ συμβῆναι ἔγινε ἔξω φρε-
νων. Ἐκάλεσεν ἀμέσως τὸν Ἰπποκρίτη τῆς Ἀυστομίας και τοῦ-
καμε παρατηρήσεις, αὐτὸς ὁμως ἔβριξε τὴν εὐθύνη στὸν Γενικό
Διευθυντὴ τῆς Βιβλιοθήκης (ἀνάτατον ἀξιωματοῦχο τῆς Ἀυτοκρα-
τορίας), ὁ ὁποῖος, καθὼς τὸν ἐβραβίωσε, εἶχε λάβει γῶμα τῆς
πράξεως τοῦ ντ' Ἀστρὸς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῆ και δὲν εἶχε κά-
νε τίποτα διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Ἐξω φρενῶν ὁ Ναπολέων ἐπῆγε ἐν τῷ μεταξύ στὴ συνεδρίαση
τοῦ Συμβουλίου τοῦ Στέμματος, ὅπου τὸν περιέμεναν. Μόλις βρέ-
θηκε στὴν αἴθουσα τοῦ Συμβουλίου, ἄρχισε νὰ κινή βόλτες, ἀφίρ-
χοντας ἀπὸ τὸν θῆμο τοῦ, χωρὶς νὰ λή τίποτα. Κατόπι γυρίζον-
τας πρὸς τὸν Διευθυντὴ τῆς Βιβλιοθήκης κ. ντὲ Πορτουίλι, τοῦ εἶπε
μὲ ὄργη :

— Ἐγνωρίζετε τὰ πάντα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῆ, δὲν εἶν' ἔτσι...
Ἀπαντήστε μου εὐλαχῶς...

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε...
— Καὶ τοῦλαί με νὰ λέτε αὐτὸ ; Τοῦμοῦν νὰ μὲ βρίζουν, νὰ
μὲ προσβάλλουν μὲ σὴν προεπινοῦσά μου και τὸ ἀρίντε αὐτὸ
ἔτσι !...

— Ὑπέθεσα, Μεγαλειότατε, ὅτι ἂν τιμωροῦσα τὸν καρδιναλὸ
θὰ τὸν ἔκανα συμπαθῆ στοῦ πλήθος... Κατὰ συνέπειαν εἶχα κα-
θῆκον...

— Εἴχατε καθῆκον, κύριε, πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ μὲ εἰδοποιήσετε.
Καθῆστε τώρα... Εἰσθε ζῶσον !...

Μετὰ τὸν ἀφορισμὸν

Λίγες ἡμέρες κατοπιν ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς τῆς Παναγίας τῶν Πα-
ρισίων πῆγαν στὰ Ἀνάκτορα νὰ ἐπιβῆσιν τὸν Ναπολέοντα και
τὴν πρώτη τοῦ ἔτους. Μεταξὺ αὐτῶν συγκατελέγετο και ὁ καρδι-
ναλὸς ντ' Ἀστρὸς, Ὁ Ναπολέων, μόλις τὸν εἶδε ἐξέμνη. Προ-
χωρήσεν ἀπειλητικὰ πρὸς αὐτὸν και τοῦ εἶπε :

— Ἄ ! Ὄποτε σεις εἰσθε πού θέλετε ν' ἀνάψετε φωτιά μέσα
στοῦ κράτος μου ! Σεις εἰσθε πού προδίδετε τὸν Ἀυτοκράτορα σας
γιὰ νὰ υπακούσετε σ' ἓνα ἔξω ἱερέα !... Αὐτὰ, κύριε, δὲ μ' ἀρε-
σούν... Εἶμαι χριστιανὸς, περισσότερο μάλιστα ἀπ' ὅλους σας...
Και θὰ ὑπερασπίσω τὰ δικαιώματα τοῦ στέμματός μου ἐναντίον
τῶν ὁμοίων σας... Ὁ Θεὸς μὲ ὅπλασε μὲ σάφην. Μὴ τὸ ξαναῖτε
αὐτὸ σεις και οἱ ὁμοῖοί σας.

Ὁ ντ' Ἀστρὸς θέλησεν ν' ἀπαντήσῃ. Μὲ μιὰ χειρονομία ὁμοῦ
ὁ Ἀυτοκράτωρ τοῦ εἶδει τὴν πόρτα...